

Csávossy György István

Szeptember

*Sándorunkra gondolok.
Tágult orrcimpákkal
lélegzem be a kósza szél illatát:
távoli hegyek fuvallatát,
szálló ökörnyalét,
párolgó avarét,
közeli dombokét,
érett szőlő, zöld dió szagát,
vajúdó mustét,
öreg présházét,
ősz auráját.*

*Párás a reggel. Nézem a rajzó fiatalokat,
reményekkel teli táskával indulnak hátukon.
Magamat látom sárgult képeken,
ahogy tettem valamikor:
busszal, biciklivel, gyalog.
Cserélnék veletek, ó, úgy cserélnék!
Azért is – vagy épp azért –,
mert ti még nem tudjátok,
amit én talán már tudok.
Romlatlan hittel tarisznyázva,
őszi ködben vártok bizalommal,
hogy jön majd a napfény,
mely megkoszorúz egy derűs,
régóta vágyott holnapot.*

